

ПРОФ. ДР МИРОСЛАВ Н. ЈОВАНОВИЋ ПРЕДАВАЧ, ЕКОНОМСКЕ ПОЛИТИКЕ ЕУ НА УНИВЕРЗИТЕТУ У ЖЕНЕВИ, ГОВОРИ ЗА ГЕОПОЛИТИКУ

Србија нема економску визију

Није ми промакло запажање као аналитичару и истраживачу још током осамдесетих да ће се Европа наћи у великој демографској кризи почетком 2010. године. То је време када ће масовно почети да одлази у пензију ”беби бум” генерација која је рођена непосредно после Другог светског рата. И шта следи после тога? Велика демографска рупа у Европи. Њу треба попити. Наведено је, по мом мишљењу, основни разлог због којег долази до стављања Србије на Бели шенгенски списак земаља. Уосталом, ЕУ је жељна имиграната које може лако да интегрише или чак асимилује а који неће да дижу у ваздух објекте и људе у земљи домаћину

Господине Јовановићу, политичари и медији у Србији славе као велики успех владе најаву да ће наши грађани слободно моћи да путују без виза у земље Европске уније. Ви сте још пре две године предвидели да ће ЕУ донети одлуку за овакву могућност почевши од 2010. Који су мотиви навели челнике из Брисела да дозволе грађанима Србије улазак на територију земаља ЕУ без виза и да ли имамо разлога за славље или забринутост?

- Држављани наше отаџбине су били у својеврсном међународном карантину скоро две деценије. То је једна читава генерација људи која није упознала благодети слободног међународног кретања. У овом светлу стављање грађана Србије на Бели шенгенски списак земаља којима нису потребне визе за улазак у земље Шенгенске зоне је велико олакшање и битно побољшање ситуације у односу на постојећу. Али

овде не треба да поистовећујемо земље шенгенске зоне и ЕУ јер у Шенгену је рецимо Швајцарска, али није Британија за коју ће и даље бити потребне визе. У сваком случају има разлога за одређено весеље у Србији поводом најаве овакве одлуке и могућности за путовања без виза. Надајмо се да ће се најављену одлуку и озваничити ЕУ, иако је до ње остао још врло сложен начин вишестепеног одлучивања.

Ипак, свака добра ствар или дело имају увек и своју злу коб. Због чега се доноси оваква одлука у структурама ЕУ, и то баш сада? Није ми промакло запажање као аналитичару и истраживачу још током 80-их година да ће се Европа наћи у великој демографској кризи почетком 2010. године. То је време када ће масовно почети да одлази у пензију беби бум генерација која је рођена непосредно после Другог светског рата. То је неумитна чињеница. И шта следи после тога? Велика демографска рупа у Европи.

Њу треба попити. Рецимо Немачка има сада 82 милиона становника, а пројекције УН-а су да ће 2050. имати ’само’ 50 милиона. Демографска ситуација је нешто блажа у Француској и Холандији у односу на остале земље ЕУ. Муслимански имигранти у ове две земље су демографски врло живахни и активни. Уобичајена ствар у ЕУ је да на четворо запослених који уплаћују у пензијске фондове иде један пензионер. После 2010. овај однос може да се погорша на 3:1. Дакле ЕУ ће ускоро да захвати велика демографска криза која ће морати да се решава. Један од начина да се наведена криза ублажи је да се дозволи и имиграција у ЕУ. Пружање могућности држављанима Србије да путују у ЕУ без формалности је једна од могућности која може да допринесе решавању овог великог унутрашњег проблема ЕУ. У Србији постоји ефекат одложене тражње за путовањима, поготово у земље западне Европе. Део



Није ми познато да је ико пре мене објавио расправу о потреби уласка тада Југославије у Европску економску заједницу како се тада звала садашња ЕУ. Било је то 1986. Та расправа објављена у Економској политици и другим публикацијама дочекана је на нож. И даље сматрам да је интерес Србије да приступи ЕУ, али то приступање треба да је јако добро припремљено, а не из спринта. Треба да се знају тачно сви

О аутору

Мирослав Н. Јовановић је редовни члан ”Матице српске”. Предавач је економске политике ЕУ на Универзитету у Женеви. Такође је професор на Европском центру за мир и развој у Београду и на Универзитету Мегатренду. Проф. др Мирослав Н. Јовановић предавао је на многим универзитетима у земљама ЕУ и неколико универзитета у САД и у Јапану (од Србије до Токија!).

оних који ће да путују може лако да остане у ЕУ и нађе запослење и реши формалности око останка и боравка уз помоћ чак и осредњег адвоката. Уосталом ЕУ је жељна имиграната које може лако да интегрише или чак асимилује и који неће да дижу у ваздух објекте и људе у земљи домаћину.

Наведено је, по мом мишљењу, основни

разлог због којег долази до стављања Србије на Бели шенгенски списак земаља. Све остало је само шећерни прелив преко наведеног основног разлога. И сам Хавијер Солана, један од највиших званичника ЕУ, је отворено изјавио 14. јула ове године да је предстојеће укидање виза за држављане Србије ’добра вест посебно за младе у Србији, али и за саму ЕУ’. То је тачно и искрено. Али шта је са осталима у Србији? Ако бар део младих који оду и не врате се, ко ће у Србији да уплаћује доприносе у пензијске фондове? И Србију хвата велика демографска криза исто као и већину земаља ЕУ. Последњих година Србија је ’краћа’ за 30.000 људи само по основу негативне разлике између умрлих и рођених. Ако се настави садашњи темпо пензионисања у Србији, наша отаџбина лако може да постане следеће године држава феномен у којој има више пензионера него што има запослених. **Како оцењујете стање економских прилика у Србији? Шта је, по Вама, основни узрок економске кризе у Србији?**

- Ово је врло сложена проблематика

на коју нема кратког и јасног одговора. Покушају да поједноставим ствар и да се овде задржим само на две димензије проблема. Прво, дугорочно гледано, у Србији нема општеприхваћене дугорочне визије како треба да изгледа економија Србије у следећих 15 или 20 година. Како она треба да изгледа и куда треба да иде? Шта и како треба да се производи, а шта да се увози и извози? Које су то робе и које услуге? Швајцарска улаже огромна средства у оно што сматра да ће бити значајно у наведеном року, а то је производња роба и услуга повезаних са медицином и биологијом. Та улагања су врло ризична, а успех је неизвесан. Ипак, Швајцарци образују кадрове за које сматрају да ће им бити потребни у будућности. Дакле, политика образовања кадрова је у средишту дугорочне политике развоја земље. Србија би требало да научи ову лекцију и да усклади и усмери домаћу политику образовања у складу са будућим очекивањима и потребама. Али овакве стратегије нема па није ни чудо што је привреда Србије без компаса.

Друго, у кратком року владе више брину о торбарењу од данас до сутра и о намиривању коалиционих и партијских интереса него што брину о привреди. Државни апарат је прегломазан и скуп. Уместо да решавају проблеме и доносе одлуке које су често врло непопуларне и горке, поготово текућа влада проналази решење у задуживању у иностранству. Још лане је требало да дође до озбиљне девалвације динара. И шта се догодило? Држава се задужила код Међународног монетарног фонда да одржава нереално висок курс динара у односу на евро.

Дугорочно гледано у Србији нема општеприхваћене дугорочне визије како треба да изгледа економија Србије у следећих 15 или 20 година. Држава се задужила код Међународног монетарног фонда да одржава нереално висок курс динара у односу на евро. Држава треба да се задужује али да се задужује и улаже у производњу роба и услуга које ће моћи да врате узете зајмове и да донесу профит. То су улагање у путеве, гасоводе, нафтоводе, енергетику, а не за текућу потрошњу и увоз потрошне робе. Овако влада навлачи на грбачу дуг који ће да враћа нека друга влада и грађани у будућности

Држава треба да се задужује још више него што то ради сада, али да се задужује и улаже у производњу роба и услуга које ће моћи да врате узете зајмове и да донесу профит. То су улагање у путеве, гасоводе, нафтоводе, енергетику, а не за текућу потрошњу и увоз потрошне робе. Овако влада навлачи на грбачу дуг који ће да враћа нека друга влада и грађани у будућности. Млади могу да кажу: 'Драги моји то су ваши дугови од којих ми немамо никакву корист, а имамо терет тих дугова. Нас враћање ваших дугова не занима. Ми одосмо, а ту нам је и Бели шенген.' А мало пре смо споменули каква је демографска слика у Србији.

Наша влада је склопила споразум са ММФ-ом. Јавност је обавештена да је земља добила три милијарде долара док се остали услови овог аранжмана стављају у други план или се прећуткују. Како Ви оцењујете овај споразум и које резултате односно последице може очекивати једна земља када основе њене економске политике креира ММФ?

-Ово је врло сложено питање. На њега сам одговорио у свом чланку "Маске су пале: испит стручности и успеха код ММФ-а" који је објавила Нова српска политичка мисао 28. октобра 2008. То је било пре него што је Србија потписала споразум са ММФ-ом. У најкраћим цртама, куцање на врата ММФ-а представља велику срамоту за владу било које земље. То значи да је домаћа економска политика доживела тако тежак пораз да нико више не жели да јој даје позајмице. ММФ то жели и може али под таквим условима после којих готово да ни једна влада нигде није



преживела следеће изборе. 'Тенетски код' функционисања ММФ-а је заснован на моделу функционисања економије из '60-их година који је превазиђен. Тај модел води врло мало бриге о социјалном стању у земљи зајмопримцу и залаже се кресање издатака из буџета и смањењу укупне потрошње. Самопроглашени велики стручњаци у влади Србије у својој самољубивој бирократској ароганцији као да нису читали економске расправе објављене после '60-их година и као да нису слушали нобеловца Штигилица који не само што је радио у ММФ-у него је и био у Београду и који се залаже за избегавање било каквих аранжмана са ММФ-ом.

Своје мишљење објавио сам лане пре аранжмана са ММФ-ом и 'спасао сам своју професионалну душу'. Истовремено, предложио сам и задуживање у Русији и Кини уместо код ММФ-а. Са годином дана неповратно изгубљеног времена влада Србије благо предузима такве

ПОД КОЈИМ УСЛОВИМА СРБИЈА ТРЕБА ДА УБЕ У ЕУ

Омиљена политичка крилатица "европских снага" у Србији је да "Европа нема алтернативу". Молимо Вас за коментар оваквог слогана који представља и званичну политику земље?

- У бити европске идеје је лепота и богатство у различитости. Најједноставније се увек када чујем да било шта и било где "нема алтернативу". То ми снажно заударало на ударничко-скојевску и стаљинистичку кухињу у којој се комунизам нема алтернативу"! Све што се потура или намеће као једино што нема алтернативу је у бити неевропско и стаљинистичко. А сви добро знамо какве су горке и болне последице намећања ствари или стања која немају алтернативу. Увек постоји друга алтернатива или још неки други избор. Избор је ићи ка и ући

у ЕУ или то не чинити. Који је избор пожељнији? Због чега? Која је цена сваког избора? Шта се добија а шта се губи? То је у бити европских вредности и расправе. А не на стаљинистички начин натурати један пут без икаквог избора. Европски пут је пут разматрања, убеђивања, избора, побољшања, размене, права и закона, уважавања разлика, а не пут наметања.

Да се одмах разумемо, није ми познато да је ико пре мене објавио расправу о потреби уласка тада Југославије у Европску економску заједницу како се тада звала садашња ЕУ. Било је то 1986. Та расправа објављена у Економској политици и другим публикацијама дочекана је 'на нож'. И даље сматрам да је интерес Србије да приступи ЕУ, али то приступање треба да је јако добро припремљено, а не из спринта. Треба да

се знају тачно сви услови приступања у детаље, а не само општи услови који су прилично растегљиви. **Често се чују питања у анкетама у смислу: "Да ли сте за то да Србија приступи ЕУ?" То питање је слично питању које би анкетар поставио мушкарцима: Да ли желите да се ожените? Одмах се поставља у таквој ситуацији и низ питања на која треба претходно дати одговор. Та претходна питања су: Са ким? Када? Како? Под којим условима?... Под којим условима Србија треба да приступи ЕУ? Да ли ће специфични услови приступања Србији бити битно строжи и гори од услова који су били постављени било којој другој држави која је приступила ЕУ? Баво је увек у детаљима. Нажалост, ови специфични услови и детаљи се не**

спомињу, а медији доступни широкој јавности углавном спомињу само опште услове. Често се заборавља и чињеница да се ЕУ стално мења. ЕУ је прво била заједничко тржиште, па јединствено тржиште, па је дошла монетарна унија. Како ће ЕУ да изгледа петнаестак година када се може можда очекивати приступање Србије? Да ли ће таква ЕУ да буде привлачна за Србију? Да ли ће таква ЕУ да буде привлачна и за садашње земље чланице да у њој остану? Шта о ЕУ мисле грађани у земљама које су јој недавно приступиле? Колико су задовољни?

Јединствено европско тржиште је једно од највећих достигнућа у историји ЕУ. Сведоци смо да током текуће глобалне економске кризе ово колосално достигнуће ЕУ пуца по шавовима. Врло су снажне домаће кампање и субвенције да се купује домаћа роба на уштрб иностране, па макар то била роба и из земаља партнера у ЕУ. Француска је очигледан пример такве ‘родољубиве’ економске политике у ЕУ. Такве родољубиве, а по некима и националистичке, кампање су супротне основном духу европске интеграције, али и законима о конкуренцији. Све наведено треба да се укључи у разматрање питања о могућем приступању Србије ЕУ, а не да се механички замени црвена комунистичка звезда, жутом звездом ЕУ у продаји пута без алтернативе.

Чињеница је да је ЕУ уморна од проширења, поготово после приступања земаља са истока Европе и да је пут Србије ка ЕУ прилично успорен. Један од јасних и основних услова за приступање ЕУ су и добросуседски односи са земљама у окружењу. Често се понавља став да неће бити постављања нових услова Србији на путу ка ЕУ. Обратите пажњу на ђавола у детаљу. Неће бити нових услова на путу ка ЕУ, а не на путу у ЕУ. Мала али одсудно битна разлика је између пута ка и пута у ЕУ. Само је питање тренутка када ће се из доброг дела ЕУ земаља поставити питање Косова. Живи били па видели. Рецимо давнашњи, а сада заборављени савезник Србије, Француска је признала независност Косова. Француска је исувише велика, озбиљна и значајна земља да чини тако озбиљне потезе исхитрено и без претходног размишљања. Лако се пренебрегава битна геополитичка чињеница да је Француска тиме

одступила од Версајског споразума. Да се уопште незавааравамо, и Француска и Србија од пре једног века биле су потпуно другачије државе са другачијим приоритетима. Француска се битно изменила укључујући и њену демографију. Француски приоритети првенствено укључују односе са Немачком и са муслиманским земљама. Србија није више никакав ни кључни француски партнер, ни приоритет. Треба се увек сећати са дужним поштовањем некадашњег савезништва, али то су давно одбегла времена. И Србија и Француска су се битно промениле у прошлих сто година и

Куцање на врата ММФ-а представља велику срамоту за владу било које земље. То значи да је домаћа економска политика доживела тако тежак пораз да нико више не жели да јој даје позајмице. ММФ то жели и може али под таквим условима после којих готово да ни једна влада нигде није преживела следеће изборе. ‘Генетски код’ функционисања ММФ-а је заснован на моделу функционисања економије из 60-их година који је превазиђен. Тај модел води врло мало бриге о социјалном стању у земљи зајмопримцу и залаже се кресање издатака из буџета и смањењу укупне потрошње. Самопроглашени велики стручњаци у влади Србије као да нису слушали нобеловца Штиглица који не само што је радио у ММФ-у него је и био у Београду и који се залаже за избегавање било каквих аранжмана са ММФ-ом

историјски и политички и демографски. Истовремено, ЕУ преговара са Турском о пуноправном чланству, а та иста Турска држи под окупацијом трећину суверене државе која је пуноправни члан ЕУ! У питању је Кипар. То је чињеница која доказује да ЕУ има савитљиве критеријуме за приступање земаља у своје чланство и да их користи врло савитљиво и према сопственом нахођењу.

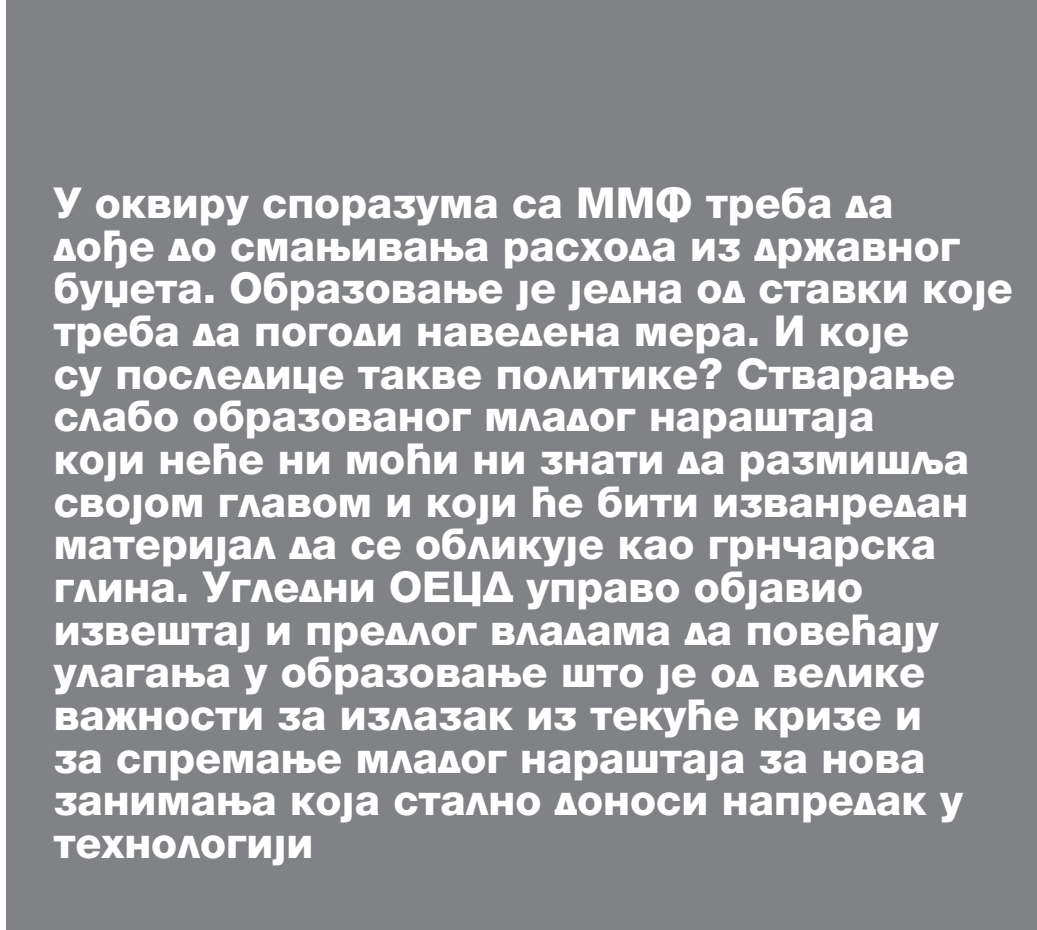
Да ли треба Србија да развија добросуседске односе са Косовом и Метохијом? За већину земаља ЕУ Косово је независна држава. Истина је да Шпанија, Кипар, Словачка, Грчка и Румунија нису признале независност

Косова из сопствених разлога јер се основано плаше створеног преседана. Запањујуће је то што земље, чији је правни систем заснован на преседанима стварају преседан са Косовом, па после кажу да тај преседан није преседан! Притисак неће бити на наведене земље ЕУ које нису признале независност Косова, већ ће бити на Србију да призна независност Косова. Ако и када Србија попусти под притисцима, наведене земље ЕУ које нису признале независност Косова биће доведене пред свршен чин. Али питање је шта ће или шта Србија може да добије заузврат? Због прилично успореног и отежаног

коракe. **Уважени професоре, шта Србија по Ва-ма треба да чини на плану економске и националне државне политике како би изашла из постојећег стања?**

- Има више ствари и задржавам се на економији јер је то моја област. У кратком року наша отаџбина треба да учинити све супротно од савета ММФ-а. Треба да се саслуша све што ММФ тражи или саветује и да се учини све супротно од тих наводних савета које је економска мисао одавно архивирала. Ретки изузетак од наведеног предлога може да буде смањивање прегломазне, непотребне и скупе државне администрације у Србији. У дугом року, наша отаџбина треба да има јасну визију куда жели да иде. За то мислим да је потребно да се државна управа ослободи што пре самопроглашених надристручњака и разних академских хохштаплера. Када донесе такву визију своје будућности, тада треба да ступи на снагу образовни систем који ће да створи стручњаке за такву будућност. Швајцарска може да послужи као пример за углед. То је земља према којој је природа изузетно шкрта. Швајцарска нема ни руда, ни нафте, ни много обрадиве земље, а ипак друштвени производ по глави становника је међу највишим на свету. Кључ успеха Швајцарске је у образованим кадровима. Зато треба неговати и развијати политику образовања.

Шта се догађа у Србији? У оквиру споразума са ММФ треба да дође до смањивања расхода из државног буџета. Образовање је једна од ставки које треба да погоди наведена мера. На несрећу, образовање је пало на ниске гране у Србији. Смањење буџета баћиће га још дубље у муљ. И које су последице такве политике? Стварање слабо образованог младог нараштаја који неће ни моћи ни знати да размишља својом главом и који ће бити изванредан материјал да се обликује као грнчарска глина. Страни налогодавац ће да издаје разне радне налоге које ће слабо образована радна снага да извршава без поговора и која ће само да клима главом у потврдном смислу. У случају да се неко негде узјогуни, радни налози ће ићи у Азију или Африку. А оно мало боље образованих и креативних у Србији може лако да оде у иностранство, јер Бели шенген је пред вратима. Па где је ту, молим вас, министар за образовање да устане, лупи шаком о сто и каже: ”Господо овако даље не може?” Или да бар понуди оставку јер не жели да је саучесник у кретенизацији



Најешим се увек када чујем да било шта и било где нема алтернативу. То ми снажно заудару на ударничко-скојевску и стаљинистичку кухињу у којој се кувало на слогану да ”комунизам нема алтернативу”!

ДР БОЖИДАР МИТРОВИЋ, АУТОР КАПИТАЛНОГ РАДА «КОЛОВЕНИ (СЛОВЕНИ) И КОНТИНУИТЕТ КУЛТУРЕ И ПРАВА

Ми смо извориште европске културе!



«Законоправило» Светог Саве или «Крмчија» (од српске речи крманити «управљати се») од XIII века је први грађански кодекс Срба, Бугара и Руса хришћанског периода и данас је важећи црквени кодекс Српске, Руске и Бугарске православне цркве. То многи не знају а многи скривају. Реч је о уобичајеној западњачкој геостратегији намери да нас провинцијализују, како не бисмо схватили да смо у култури и праву били извориште. Да смо били прва средњовековна земља после Грчке која је «реинкарнирала» римско право, док су неке земље то учиниле тек почетком XIX века

Пише: Биљана Живковић

Моје интересовање за право је део породичне традиције, јер ми је и отац дипломирао право у Београду. После завршених студија права у Београду и одбране магистарског рада, 1987. године, на основу сопственог пројекта «Анализа виших облика привредне сарадње између југословенских и совјетских фирми», отпутовао сам у Москву привремено, и остао до данас. Издавачка кућа «Јуридическа литература» је 1991. објавила на руском моју књигу «Рекламације у међународној трговини», која је практично означила повратак римског права у СССР – каже др Божидар Митровић, доктор правних наука, уважени српски интелектуалац и одличан познавалац древне историје Словена, говорећи о себи и разлозима који су утицали на то да се озбиљније посвети изучавању старих списа.

- Докторирао сам на Московском државном универзитету «М. В. Ломоносова» 1996. с темом «Рекламационо право», што је нова примењена наука у

оквиру уговорног права. Хтео сам да напишем малу књигу о фресци «Српски чудотворци» која се налази у Архангелском саборном храму у Кремљу, где је приказан Св. Сава и његов отац, преподобни Симеон – Стефан Немања а објавио сам историју Словена до VI, века на 756 страница у боји у формату 30 x 30 см. **Руски историчари права признају да је право, односно римско право, у Русију стигло преко Србије, односно захваљујући «Номоканону» («Законоправило») Светог Саве. Међутим, званична историја каже да је право стигло из Западне Европе?**

- Тек сам у Русији сазнао да је Законоправило (Кормчја књига Свјатово Сави Србсково, како је Руси називају- «Кормчая књига» свјатог Саввы Србског) било темељ права у хришћанској Русији. У Србији Крмчија је проглашена 1219. године, у Бугарској 1221. а у Русији 1272. године и то је био први српски, бугарски и руски грађански и црквени кодекс хришћанског периода. Ја подвлачим први кодекс хришћанског периода јер су научници у Ксанту на реци Србици пронашли старији кодекс на каменом обелиску који је исписан

азбуком ликијског периода. Крмчија Св. Саве је у себе инкорпорирала неке основне норме римског права. У једној ТВ емисији 1999. године истакао сам да сам за огроман значај Крмчије сазнао тек у Русији када сам у часопису «Јус Антика» прочитао чланак Владислава Ципина, православног свештеника. У емисији сам навео да сам крив, јер можда нисам могуће добро научио, или сам те чињенице заборавио, али ми се јавио покојни Димшио Перић, који ми је објаснио да је он православно свештеник и професор црквеног права на Правном факултету у Београду, и да нисам ништа заборавио, јер у уџбенику «Национална историја права» од 400 страница има свега пет реченица о Крмчији. И данас, 2009. године, у новом уџбенику «Националне историје права» нема више од неколико реченица о Крмчији. Њен значај се, наравно, скрива.

Зашто је то тако?

- Због тога што на Западу неће и не желе да признају прави, истински допринос Крмчије, а наши полтрони такође не дају, или не смеју да дају, одговарајући простор да се не би открио огроман значај тог српског средњовековног акта за опште очување права. У суштини, ми смо прва средњовековна земља која је после Грчке, да се тако изразим - васпоставила римско право. До данашњег дана Законоправило је важећи црквени кодекс Српске, Руске и Бугарске православне цркве. То многи не знају, а многи скривају. Јер, ради се о уобичајеној западњачкој геостратегији - да нас провинцијализују. Не само да не допуштају да будемо први, већ не допуштају да схватимо да смо били извориште права и културе. Запад је све до 19. века уништавао и скривао текстове римског права. Фактички су уништавани извори римског права!

Кажите нам разлог зашто је то рађено?

- Немачки историчар Нибур је радећи у библиотеци Веронског сабора случајно тек 1816. године (подвлачим у XIX веку), нашао уџбеник римског права, Гајеве «Институције» на пергаменту преко којег су биле исписане расправе Светог Јеронима («Epistole at Polemica»). Разлог није био само недостатак пергамента

ДРЕВНО, ИСТИНСКО ЗНАЧЕЊЕ РЕЧИ СЛОВЕНИ

ИИИИИИ² КолоВени СлоВени
8 7 6 5 4 3 1 1 2 3 4 5 6 7 8 1 3 4 5 6 7 8

А фонетском азбуком етруског периода (лево са «Златне Плочнице» из Пиргија, VI век п.н.е.) сдесна на лево: КолоВени

Б савременом графиком исписан прави назив: КолоВени (у средини)

В савременим текстом СлоВени, како су глосатори погрешно транслитеровали азбучни назив КолоВени (КолоВенац/СунцаРод) на латиницу (овде исписан азбуком)

после распада Римске империје, намера је била да се сакрије имовинска форма геноцида у којој је, преко концепта несвојине и неиграња имовине, католичка црква постала власник не само сакралне имовине на Апенинима него и претежне имовине богатих Римљана, чије су куће постале једнобродне католичке цркве. Тако данас секте делују у Србији. Али суштина скривања римског права на Западу тиче се порекла тог права. Нас су учили да је римско право по пореклу грчко јер су Римљани наводно, прва знања о праву стекли у грчким колонијама на Апенинима. Али моја нова открића показују да је римско право по пореклу било етРуско и да су Римљани прва знања о праву сазнали од Етруских (ми неправилно говоримо «од Етрураца») који су себе називали РасСени (по данашњем Срби односно Руси). Етруски правни текстови су били написани азбуком етруског периода, као што показује и «Златна плочица» која је нађена 1961. године у градићу Пиргију. На тој плочици очуван је из IV в.п.н.е. назив КолоВени, који су глосатори (при транслитерацији тог етруског азбучног текста на латиницу) погрешно прочитали као СлоВени. То објашњава зашто се инквизиција манијачки борила против хелиоцентричног система, који је био основ знања колоВенске цивилизације која је претходила грчкој и римској цивилизацији и култури. Али већ у време Римске империје све што је било колоВенско преименовано је у хел(В)енско и поистовећено са изразом грчко па је приписано или Грчкој или Риму. Када су, водећи Папске ратове на Апенинима, потомци Етруских покушали да обнове Пишу, Азически/родоВерни/пагански фалусни храм, којим се преносило знање о васкрсу живота оплодњом, Ватикан је забранио обнову и преименовао град у Пису. Тако је Ренесанса започета, не као

Наша историја не почиње са неким VII или VIII веком. Ми Срби живели смо на овим просторима одвајкада, али под другим именом, као КолоВени, односно СлоВени. Наши преци су живели под називом Венети, Вини, КолоВени, Венди, Коловенти, у преводу - Сунца венац/род, чак и на Апенинима, у Малој Азији где има и доказа, и записа, пронађених азбучних назива. Све је то била једна цивилизација која потиче из Винче, Лепенског Вира. То је наше исконско извориште. Али, на жалост, ова истина није доступна српском народу

обнова колоВенског/слоВенског, већ као обнова хеленског/грчког и римског знања и уметности! Због тога ни наши научници неће и не смеју да прикажу огроман значај Законоправила за обнову древног права, пошто је оно мост разумевања не само римског права, него и права које му је претходило. Мој чланак «Порекло и првобитно значење речи iustitia/јустиција и њена примена у Закону XII таблица»

Руска академија правосуђа у Москви је објавила у Зборнику радова са научне конференције, где сам изложио ова открића, назвавши га правом научном сензацијом с поузданим доказима о словенском пореклу римског права. Тај чланак, са целокупним мојим излагањем, објавио је Пенсилванијски државни универзитет у свом годишњаку о праву. Ја сам објаснио зашто је тачна констатација руског научника Леонида Николајевича Рижкова да реч јустиција потиче од српске речи устити: у првоисточнику римског права – Закону XII таблица субјективно право није било подељено на пуномоћје и тужбу/actio већ је све било тужба у оквиру које је тужилац морао правилно да изусти божанску формулу тужбе као тест да ли је субјективно право, које потражује, основано. Руске и српске судије данас мисле да су они јустиција/правосуђе па се понашају као самодовољна каста. Они често и не слушају «божанско» устење тужиоца или туженог, него као тајна секта, пресуђују оно што они мисле да знају, али по природи судског спора не смеју да изусте у расправи, пошто је то двостран процес, па се судско решење појављује као чувена Хашка (тајна) оптужница. Од те самодовољности и несхватања суштине јустиције и потиче сва корупција у правосуђу. Али, иако потенцирам да је Ватикан и католички клер уништавао изворе права, па и изворе римског права и културе, јер су изворници претходили појави Рима, подсетио бих на једну недовољно разјашњену геополитичку игру Ватикана. Ватикан је преко своје агентуре из Пољске нудио Србима обнову Холмије*, да би подстрекао Србе на устанак против Турске, с надом да ће Србе покатоличити. Ватикан је знао да су се у прехришћанском периоду Балкан, Мала Азија, ЦисАлпинска и ТрансАлпинска Галија називали КолоВенија или РасСија. Да би то прикрили створен је мит о

Процес романизације се своди на процес провинцијализације Србије, а води унијаћењу и покатоличавању. Запад улаже милионе евра и безвредних долара да створи код Срба психолошку представу да су ови простори били део Рима. Са тим циљем је у области Венето недавно организована изложба «Римски логори на тлу Војводине - континуитет културе». Туристичка организација Србије нетачно представља православне једнобродне цркве као романику (иако су оне изникле из форме родоВерног стећка), јер то намеће и плаћа «Транс Романа» из Беча

На Тргу чудеса или чаролије (Piazza deli Miracoll) поред «колоКољне/звоника» у Пиши/Пизи налази се скулптура деце, коју су језуити назвали Три Амура јер су пропали сви њихови покушаји да је замене на статуу Пизана или Галилеа, што потомци Пишана/Кур... (одакле и реч курија – Скупштина мушкараца) нису допустили јер би то изменило смисао композиције: васкрс предака се остварује рађањем деце, те су РасСенке/Српкиње рађале најмање троје деце



наводном граду Рас. А на италијанском и данас се Холм каже Collina што је скраћена форма од КолоВенија као и БосНија и МосКоВија/МосКВ-а. Тако се КолоВенија у речи повратници претворила у Холмију, која је и реализована као ЈугоСлаВија. Ја оцењујем да је после Косовске битке, коју Срби нису изгубили, у правном смислу Турска понудила преосталој елити Срба

прављење породичне уније. Лазарева ћерка се на основу тог концепта удала за Бајазита управо по православном обичају. Али, испоставило се, они и ми различито схватамо дату реч, брак и породичну Унију. Као што се и данашњи улазак у Европску Унију може изродити у унијаћење. **Кажете да и данас постоје две цивили-**

зације?!

– Србија није ни Исток на западу, ни Запад на истоку. Србија је остатак православно-словенске цивилизације. КолоВенска/слоВенска цивилизација родоВера (који верују у Род својих предака и потомака) разликује се од Западне, територијалне цивилизације у којој се припадност одређује територијом

на којој неко живи. До 509. године пре н. е. персонална припадност роду био је основни принцип организовања друштва. До те године примарне привредне гране биле су земљорадња и сточарство. Била је то колоВенска/слоВенска цивилизација толеранције, која је истински поштвала и стимулисала различитости родова. Те, 509. године, Латини/Рамни као војна и трговачка олигархија, извршили су пуч и забранили све исконске, Азическе (паганске – паг значи род), родоВерне, колоВенске/словенске знаке – посвећене дуалном божанству Коло (кретање Мајке Земље и Сунца – Арила). Али је ипак очувано много тих знакова Кола. Најстарији очувани култ Кола (Аз - праИзвор) је у Лепенском Виру. Азически знак Кола у Лепенском Виру представља круг Сунца са два зрака - то је Аз/Ас, или «первоначало». Из речи култ Коло настала је и реч култура! Древни СлоВени тог периода су имали поглед на свет «Све је Коло» по којем су Сунце, Земља, природа и човек – једна целина. Тиме што су уочили да се Коло као божанство/Бог/Боуки материјализује на пресеку дрвета у виду година (једнина: год) одредили су годину дана као јединицу обнове природе. Захваљујући томе могли су прећи са номадског на седлачки облик живота. Древни Словени су крстом делили небо, па су према «кретању» Сунца у том годишњем циклусу, схватили да Коло дарује четири годишња доба. Из речи колоДар је и настала реч каленДар. КолоДар је било тајно знање КолоВена. Цивилизација КолоВена се од Лепенског Вира и Винче раширила брзо на цео «свет» управо захваљујући тајном знању: «Када сејати, а када очекивати летину». Али после 509. г.п.н.е. територија је постала основни принцип организовања друштва. Зато је, наводно плебс, после 509. г.п.н.е. тражио да се обнародује каленДар.

Указујете на велике разлике тих двеју цивилизација?

– Једна цивилизација је била првобитна - родоверна, где је род као субјективни елемент, био основни постулат цивилизације. Она друга, успостављена 509. г.п.н.е., је територијална цивилизација. Римски пуч односно Римска револуција постао је могућ када су се стекле друштвене околности да трговина постане основна привредна грана, па се Рим ширио као територијална и трго-

Понављање галских ратова

Да ли је случајно ово што се дешава српском народу више од 15 година?

– Наравно да није случајно. Рат који је био на подручју бивше СФРЈ није ништа друго него понављање Галских ратова. НАТО је само применио оно што је радио и забележио Гај Јулије Цезар у својим «Записима о Галском рату». Цезар је завађао словенске родове (Гале, ХелВете/КолоВете) и користио их – једне против других. Подударност је више него очигледна. Видите ли како су поделили српски народ на неколико «суверених» земаља. Све је било припремљено још за време Броза. Рат деведесетих година вођен је да би се испунили Напуљски услови, према којима земља која преживи грађански рат не враћа већи део добијених међународних кредита. А СФРЈ је узимала међународне кредите јер због «Хладног рата» Запад није хтео да купује нафту од СССР, па смо ми као тампон зона, Западним кредитима куповали на Западу фабрике да би испоручивали у СССР конфекцију, одећу, обућу, кондиторску и другу робу широке потрошње, а из СССР-а повлачили за Запад нафту. После окончања «Хладног рата» нисмо више били потребни као тампон зона. А питање отписа тих кредита је остварен испуњавањем Напуљских услова али тако да је Запад, на рачун српског народа као заложника, остварио и своје геополитичке циљеве да потисне Србе преко Дрине и поново успостави на српским просторима римске (окупационе) логоре у виду Бондстила. Ватикан, који све ово и реализује, одлично познаје наш родоВерни принцип различитости и толерантности, због кога у Србији не важи принцип успостављен од стране Римског сената: «Сви грађани Рима су Римљани», који данас важи у свим земљама Запада, па су «Сви грађани Француске Французи» и «Сви грађани САД - Американци». У Србији никад «Сви грађани Србије неће бити Србијанци» на основу чега нас и парчају, деле, уништавају јер у Србији свако зна од којег је српског или другог рода. Не схватајући темеље наше родоВерне културе толеранције различитости они сматрају за своју обавезу да деле Србију, да је регионализују. Али не разумеју да у цивилизацији родоВерја не постоје границе. Србија је свуда где год да је један Србин. Зато Руси с љубављу говоре: Србија, што на руском и значи Србин сам и ја.

вачка целина. Рим је постојао докле год је могао да се шири и да увлачи у своју «мрежу» нове територије. Зато је и данас Кока-Кола један од најскупљих брендова – зато што изражава тај римски концепт. Сада се и Америка нашла у истој ситуацији као и Римска империја. Може да постоји само ако се шири. Америка би, милом или силом, да «заузме» Сибир како би продужила своју територијалну концепцију свемоћног центра, која се претвара у агонију. Зато се Обама овако с љубављу односи према Медведеву. Али тај императив територијалног ширења, као услов америчког опстанка само је спољни ефекат проблема пред којим се нашао и Рим. Реални аспект је, као и код Рима, оно што је израз савремене кризе: фетиш новца – фикција «реалне» размене добара у окупационим односима или, како су Римљани говорили, «Ve victis/Право победника», које подразумева

неједнака давања јер моћник даје безвредан папир стварајући осећај перспективе код пораженог а потлачени даје реална производна добра, према «европским стандардима» као новим методом окупације.

Упозоравате нас и на процес романизације Србије?

– Процес романизације се своди на процес провинцијализације Србије, а води унијаћењу и покатоличавању. Запад улаже милионе евра и безвредних долара да створи код Срба психолошку представу да су ови простори били део Рима. Са тим циљем је у области Венето недавно организована изложба «Римски логори на тлу Војводине - континуитет културе». Туристичка организација Србије нетачно представља православне једнобродне цркве као романику (иако су оне изникле из форме родоВерног стећка), јер то намеће и плаћа «Транс Романа» из

Беча. У Виминацијуму је стављен акценат на римски период иако (Виминацијум) садржи и далеко вреднији и старији колоВински период. Римски логори су били, заправо, прекид континуитета наше културе и цивилизације. Ту су биле окупационе јединице, као данашњи «Бондстил». С једне стране имамо извориште древне цивилизације Винче и Лепенског Вира, што је био извор и центар културе целог света, и наше, српске културе. То је тај прави континуитет. Са друге стране, Запад, Ватикан, САД и Немачка покушавају сада у свести Срба да покажу и докажу да је српска територија била само саставни део Рима и да је била Римска провинција! То се не представља као нешто негативно него као највећа част за Србе. Али то је провинцијализација у најцрњем смислу те речи, пре свега зато што су пре римских логора на овом простору постојале далеко веће културне вредности, то што је било извориште културе, коју су те војне, окупационе хордесвесрдно уништавале као родоВерне (паганске), као израз по њима застареле културе и Азичества (паганских обичаја). И данас нам Запад огњем и мачем али и «позитивном» стимулацијом намеће да заборавимо сопствену прошлост и историју. А ми јесмо, заправо, извориште културе, не само сопствене него културе целокупне Европе. Облик романизације Србије је и брисање азбучних натписа са београдских излога и улица. Београд је данас као у првим данима аустро-угарске окупације у Првом светском рату, када су окупатори забранили употребу азбуке на улицама града. Сада покушавају перфидно да прикажу како је и латиница српско писмо. АзБука је настала из Азическог погледа на свет древних КолоВена, из култа Аз Лепенског Вира. Латиница је настала из азБуке етруског периода, али не треба да буде наше писмо јер је увек била средство потискивања Срба, СлоВена и средство уништавања трагова КолоВена!

Шта је најбитније да српски народ схвати?

– Наша историја не почиње са неким VII или VIII веком. Ми Срби живели смо на овим просторима одвајкада, али под другим именом, као КолоВени, односно СлоВени. Наши преци су живели под називом Венети, Вини, КолоВени, Венди, Коловенти, у преводу - Сунца венац/род, чак и на Апенинима, у Малој Азији где има и доказа, и записа, пронађених азбучних назива. Све је то била једна цивилизација која потиче из Винче, Лепенског Вира. То је наше исконско

извориште. Али, на жалост, ова истина није доступна српском народу. ТВ Србије то не сме да објави у вечерњим часовима највеће гледаности.

*«Зет-а и ХолМија су два облика исписивања израза Коло/Холо, Кол(оВен)ија чиме се и Ватикан погрешно руководио и плаћао емисаре који су дизали Србе (КолоВене) на побуну против Турака ради обнове ХолМије – КолоВеније» («КолоВени/Словени и континуитет културе и права» - изводи на: www.bozidar.ru)